

פארברענגען עם הרבי

כו

התנועות פורים תשל"ג

יוצא לאור על ידי

"ועד תלמידי התמימים העולמי"

ברוקלין נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושבעים ואחת לבריאה

סיכום וקיצור

מהתוועדות פורים תשל"ג

קיצור זה נועד להקל על התלמידים שי' לעקוב אחר השיחה, ופשוט שהוא כולל רק חלק מהענינים המדוברים, בדרך אפשר וללא אחריות כלל וכלל, ושגיאות מי יבין.

שיחה ד:

ההוראות מד"ה וקבל היהודים תרפ"ז: לעשות כל האפשרי עבור חינוך על טהרת הקודש

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר את המאמר בזמנים של סכנת נפשות ממש, כ"ש וק"ו שאנו שנמצאים במצב של חירות והרחבה (ועד שסוכ"ס גם יהי' סיוע עבור עניינים של חינוך) – בוודאי שאנו חייבים לעשות ככל התלוי בנו עבור החינוך הכשר. ובפרטיות: כל אחד צריך לראות שילדיו ונכדיו (והוא עצמו באם הוא בגדר "עוללים" ביהדות) יקבלו חינוך כשר. לכל אלו שיש השפעה על עסקנים ציבוריים (או שהם עצמם עסקנים ציבוריים) שיראו שיעבירו את התקציבים למטרות של חינוך הכשר.

בכלל, בנוגע לכסף הרי אפשר ללוות היום ולשלם לאחר-זמן, משא"כ החינוך הכשר צריך להיות עוד היום, כי א"א לדעת מה יהיה עד מחר בבוקר. ולכן מצוה וחובה וזכות קדושה שכל אחד יעשה כל התלוי בו ללוות כסף בכל מקום אפשרי, כדי להרחיב את האפשרות לעסוק בחינוך הכשר. ולראות שאף ילד אחד ויחיד לא ישאר מחוץ לחינוך הכשר.

פנינים מהשיחה:

• "כי הם חיינו" – התורה והמצוות הם החיים של כל יהודי, ולכן גם "ואורך ימינו" – כשעוסקים

פורים קטן תרפ"ז נסע כ"ק מו"ח אדמו"ר למוסקבא, אמר מאמר חסידות מיוסד עה"פ "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם". המאמר נאמר מתוך ידיעה ברורה (ע"י שליח מ"החלונות הגבוהים") שיש מרגלים שמאזינים וימסרו את תוכנו לשלטונות. תוכן המאמר הוא שהתורה שיוצאת מפייהם של "עוללים ויונקים" בכוחה לבטל את ה"אויב ומתנקם" על היהדות. הדברים היו ברורים גם בלי שום הסבר נוסף, שהכוונה שכל אחד יעשה ככל התלוי בו עבור החינוך הכשר.

ההוראה מזה: צריכים לחנך שאפילו שעם ישראל "מפוזר ומפורד בין העמים" – הוא עדיין "עם אחד". ואת זאת צריכים לחנך גם קטנים ביותר – "עוללים ויונקים". בלי שום התחשבות במניעות ועיכובים.

בתורה ובמצוות נעשים הימים ארוכים ומלאים בתוכן.

• בנוגע לעסק החינוך על טהרת הקודש – סוף כל סוף יקבלו סיוע גם מכמה וכמה שעד עכשיו אינם מבינים את גודל העניין שבוה.

• "זאת התורה לא תהי' מוחלפת" – התורה אינה יכולה להתחלף, ולעולם לא תתחלף, בדיוק כפי שהיהודים לעולם לא יתחלפו, על אף ה'המנים' וה'אחשוורושים' ויורשיהם.

• בנוגע לכסף הרי אפשר ללוות ולשלם מחר ולאחר זמן. אבל חינוך כשר צריכים לתת מיד, ואי אפשר לדחות אפילו ביום אחד!

• אם אין כסף במזומן עבור החינוך הכשר, מצווה וחובה ויתרה מזו: זכות קדושה, ללוות בכל מקום אפשרי כדי להגדיל את האפשרויות לתת חינוך כשר.

• כמו שנאמר בקשר ליציאת מצרים, גם כאן: אף ילד אחד ויחיד לא יישאר מחוץ לחינוך הכשר!

• "יעת ומצאת" – כשאשר יתייגעו לא זו בלבד שיצליחו, אלא גם "ומצאת" יקבלו הרבה יותר מערך היגיעה.

שיחה ה:

ההוראה מפורים יתר על שאר היו"ט: כיצד צריך להתנהג יהודי בגלות

בריאית העולם ע"י הקב"ה היא בדיוק מופלג, בלי יתר ובלי חסר. וכמובן שהתורה והמצוות הם שלימים בתכלית בלי חסר ובלי יתיר (שזהו הסיבה לציווי "לא תוסיפו ולא תגרעו"). ומזה מוכח שכלל יו"ט יש הוראה שאי אפשר ללמוד מהיו"ט האחר (מפסח למדים מהי "חירות". משבועות למדים שתורה היא

מלשון הוראה. ומסוכות שמע"צ ושמח"ת למדים מהי שמחה). וצריך להבין מהי ההוראה דפורים ע"ג שאר היו"ט.

פורים מיוחד בזה שהוא היו"ט היחיד שקשור עם ישראל בזמן הגלות כשהם "מפוזר ומפורד בין העמים". ומפורים למדים כיצד צריכה להיות הנהגתו של יהודי במצב כזה: א) אין "חכמה" בהתנהגות יהודית במצב של חירות וכו'. ודוקא כאשר "מפוזר ומפורד בין העמים" אז צריך להתגלות ש'ודתיהם שונות מכל עם". ב) אין ליהודי מה להתפעל מהגוי שטוען שבגלל ש'ודתיהם שונות מכל עם" לכן "ולמלך אין שווה להניחם" – ואדרבה כאשר הוא יתנהג באופן של 'ודתיהם שונות מכל עם", אזי גם אם עדיין הוא יישאר בגלות, אבל כל הגזירות והרדיפות יתבטלו לגמרי.

[אכתי עבדי אחשוורוש אנן] – אחשוורוש ע"ש שהשחירן כשולי קדירה, מעולם לא הי' מצב של חושך כזה שאף שיש חירות וכו', מ"מ "אומרים לחושך אור ולאור חושך" שקוראים על היהדות האמיתית שהיא "פאנאטיזם" וקיצוניות, ומאידך אומרים שנישואי תערובת ר"ל, וחינוך ילדי גויות כיהודים ר"ל – הוא "אור" וסיוע ליהדות. א' "מדריך רוחני" שמתפאר שהוא "כהן" ו"חיתן" (מה שהם קוראים בטעות "חתונה") נישואי תערובת וקיבל הבטחה שהילדים יגדלו כיהודיים ר"ל. הטענה אינה כ"כ אליו כ"א לרבנים היושבים עמו באותו ארגון ושותקים].

מרדכי היהודי נעשה רק "משנה" למלך אחשוורוש, ו"אכתי עבדי אחשוורוש

שיחה ו:

ההוראה מסיפור המשתה דאחשוורוש: החובה לנצל את כל האפשרויות

כל פרט במגילה יש בו הוראה (כמוכח מהדין שצריך לשמוע את כל פרטי המגילה), ובוודאי האריכות הגדולה אודות המשתה דאחשוורוש, דלכאורה הי' מספיק לכתוב שעשה משתה ושלח לקרוא לושתי וכו', מדוע הי' צריך לכל האריכות על כל פרטי המשתה "חור כרפס ותכלת" וכו' וכו'.

ההוראה: כאשר הקב"ה נתן ליהודי אפשרויות וכחות, והוא מנצל רק את מחציתם או חלק מהם – לא יוצר ידי חובתו. כשם שאחשוורוש הגוי לא הסתפק במשתה גדול מאוד, יותר מהאפשרויות של העם, ועשה לפי הכוחות שלו, ועד שלא עשה מאה ושמונים יום, עם "חור כרפס ותכלת" ו"מטות זהב וכסף" לא הי' יכול להיות "כטוב לב המלך ביין" – כך צריך כ"א לידע, שבאם יש לו האפשרויות לעשות יותר, ועשה פחות אינו יכול להיות מרוצה.

ובפרטיות: א) עסקן ציבורי, מדריך רוחני שפעל ועשה 'חדר' או ישיבה בשכונה שלו – וחושב שיצא ידי חובתו, צריך לידע שעד שלא יעשה ככל התלוי בו לא יד"ח. אם יכול להעביר 2 מיליון דולר לחינוך הכשר והעביר רק חצי מליון לא יצא כלל ידי חובתו, אף שאחר יוצא י"ח בח"י דולר. ב) מי שהקב"ה נתן לו אפשרות לכתוב בעתון, צריך לדעת

אנן" – ומזה למדים הוראה, שיש לקיים תומ"צ לא רק בגלל שעי"ז יוצאים מהגלות – אלא אפי' אם יודעים שח"ו נשאר בגלות ובס"ה הי' "משנה" למלך אחשוורוש, עכ"ז אין להתפעל מאומת-העולם, כיון שאנו "עם אחד" מאז מ"ת מכח ה"ודתיהם שונות מכל עם".

פנינים מהשיחה:

• ההוראה מפורים היא בוודאי הוראה עיקרית יתר על שאר היו"ט. והא ראי' ששמחת פורים גדולה משמחת שאר היו"ט כמבואר בשו"ע.

• מפורים למדים: מהו יהודי, מה מתרחש עמו, וכיצד צריכה להיות הנהגתו – בשעה שהוא "מפורד ומפורד בין העמים".

• מפסח למדים שאין חירות אמיתית כל זמן שלא התנתקו מהעבודה זרה של העמים ("משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח") – מפורים למדים שאפילו כשיודע שגם מחר (ח"ו) יישאר בגלות צריך הוא להיראות אחרת מהעמים ("דתיהם שונות מכל עם").

• הגויים יודעים שהיהודים מביאים תועלת למלכות שלהם. "ודרשו את שלום העיר" נאמר אפילו על נבדונאצר ומלכות בבל, כ"ש במלכות של חסד. ואעפ"כ אין להתפעל אם טוענים "ולמלך אין שווה להניחם".

• היהודי צריך לדעת ש"לא יכרע ולא ישתחוה" לאידיאלים האליליים של שאר הגויים היושבים "בשער המלך".

• יהודי טוען שהוא נמצא בודד, "מושלך" ומפורד בין כל העמים, והוא לבדו נמצא בעירו. מלמדת אותנו המגילה שאע"פ ש"מפורד ומפורד בין העמים" אבל הוא עדיין "עם אחד" חלק מכל היהודים כולם ממעמד הר סיני עד סוף כל הדורות. וזאת בזכות "ודתיהם שונות מכל עם".

ישנם הטוענים שאף שהתחילו להתחנך כשומרי תומ"צ – הרי שהי' עם השנים הפסק וכו'. ואחרים טוענים יתירה מזו שנולדו להורים שאינם שומרי תומ"צ, ומהי התביעה עליהם וכו'. ובקשר לזה למדים הוראה מפרש"י במגילה.

נהוג בשנים האחרונות לפרש רש"י מהמגילה (ע"ד המנהג לפרש רש"י בפרשת השבוע). רש"י בריש המגילה "אחשוורוש הוא אחשוורוש – הוא [ברשעתו] מתחילתו ועד סופו". וקשה מה מכריח את רש"י לפירוש הזה. והביאור קשור ברש"י דסוף המגילה "ורצוי לרוב אחיו – פירשו ממנו מקצת סנהדרין" כיוון שנשאר "משנה למלך אחשוורוש" ועזב את תלמודו בהתמדה. ובמילא קשה על מרדכי: מדוע באמת נשאר "משנה למלך אחשוורוש"? והתשובה: "הוא אחשוורוש מתחילתו ועד סופו" – אף שעתה "כתבו על היהודים כטוב בעיניכם" אבל אין לדעת מה יהי' בהמשך. כמבואר במדרש שאחשוורוש רצה להיפטר מהיהודים בדיוק כמו המן. ולכן נשאר מרדכי בתפקידו כדי לשמור על אחשוורוש.

וההוראה מזה: אם אחשוורוש הרשע הוא "מתחילתו ועד סופו" בוודאי שיהודי צ"ל "מתחילתו ועד סופו". ואם תחילתו הוא בתומ"צ, אף שאח"כ הי' הפסק – אבל בעצם הוא "מתחילתו ועד סופו" קשור בתומ"צ. ועד"ז באלו שנולדו להורים שאינם שומרי תומ"צ, הרי במתן תורה כולם קיבלו וכו', ומאז ולעולם ועד "מתחילתו ועד סופו" של יהודי קשור בתומ"צ. דהנשמה "אפילו

שכל הכתבות והסיקורים שלו הם רק ה"קליפה" והכיסוי על התפקיד הפנימי לפרסם השגחה פרטית, ולא די שאומר את דעתו האישית בפני כמה אנשים – אלא הכל צ"ל חדור בזה, ובאם לאו לא יצא י"ח. ג) אדם שקיבל כישרון מהקב"ה לכתוב ספרים, צריך שיהי' ניכר בכל פרט מהספר ש"יש בעה"ב לבירה זו" והעולם אינו ג'ונגל. ושהצדק והישר מנצח (בנוגע לאו"ה) ובנוגע לישראל היהדות מנצחת. וצריך להדפיס ככל יכולתו, בכמה שפות, ובכמה מקומות, וכל זמן שלא משתמש בכישרון זה בשלימות לא יצא י"ח.

פנינים מהשיחה:

• מי שהחסיר פרט אחד בשמיעת המגילה לא יצא ידי חובתו – ומכאן שמכל פרט ופרט במגילה יש הוראה למעשה.

• כשבא אדם למלא את שליחות הקב"ה, דבר ברור הוא שצריך "לקפוץ לזה" עם כל הכוחות שלו, כל הכשרונות שלו, וכל היכולות שלו.

• יחשוב אדם: מאחר ועדיין נמצאים בגלות – הרי צריך לדאוג מה יהי' עמו מחר. – למדים אנו מהמגילה: מה אתה חושב על מחר, היום ישנו ילד שצריך לקבל חינוך יהודי, ואתה יכול לדאוג לשני מליון דולר. איי, אתה צריך עבור זה לדפוק על השולחן? – דפוק על השולחן, אל תישן, ואל תהי' רגוע! עבור מאה ושמונים יום עד שתפעל את העניין ורק אז יהי' אצלך "כטוב לב המלך ביין".

שיחה ז:

**ההוראה מפרש"י הראשון
והאחרון במגילה: יהודי צריך
להיות "מתחילתו ועד סופו"**

בשעת החטא היתה באמנה אתו" וקשורה ב"אני הוי' לא שנית" דבאמת כל יהודי הוא "מתחילתו ועד סופו".

מאמר המוסגר (א): במגילה (וכן ב'ועל הניסים') מודגש שהגזירה היתה באופן ד"ושללם לבוז". והטעם ע"פ פשט: שבאים להראות החילוק בין ישראל לאו"ה. דבאו"ה העיקר ה' ה"ושללם לבוז", ואצל ישראל העיקר "נקהלו ועמוד על נפשם". וע"ד ההלכה: הדין הוא שהרוגי מלכות ממונם למלכות, וזהו החידוש שהי' אצל המן, דבאם לא הי' מצווה בפירוש "ושללם לבוז" הי' הדין שילך למלך, אבל מכיון שהמן רצה שכולם יעזרו לו, לכך גזר "ושללם לבוז" (וכמו שראו בגזירות ובשמדות דדור האחרון שבגלל ה"ושללם לבוז" נתערבו הרבה מעמי הארץ וסייעו וכו' נגד היהודים).

מאמר המוסגר (ב): המחלוקת בין "מקצת סנהדרין" שפרשו ממרדכי ל"רוב סנהדרין" שאחזו עם מרדכי הוא מחלוקת בבלי וירושלמי. איתא בגמ' שחסידי הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים שעה ושוהים שעה – והיינו שכל תפילה היתה משך של ג' שעות, ובג' תפילות ביום יצא שעסקו תשע שעות. וע"ז מקשה הגמ' "תורתן מתי נעשית". ובבלי מתרץ "מתוך שחסידיהם הם תורתם משתמרת". ובירושלמי "מתוך שחסידיהם ברכה ניתנה בתורתם". והיינו שלבבלי התורה רק משתמרת ואינה נשכחת כו', ולירושלמי עוד מספיקים בזמן מועט מה שהיו צריכים זמן רב בלי זה. וזהו המחלוקת כאן: "רוב סנהדרין" למדו

כירושלמי ש"תורתן מתברכת" וא"כ בזמן הפנוי של מרדכי יכול הי' לעסוק בתורה באיכות כזו שהיתה לוקחת בלי העסקנות יותר זמן. ו"מקצת סנהדרין" סברו כבבלי ש"תורתן משתמרת" וע"כ הי' להם טענה שמרדכי עסוק בעסקנות וכו'.

טעם המחלוקת תלוי בחילוק בין בבלי לירושלמי (שהוא ע"ד החילוק המדובר בין תשובות הראשונים ותשובות האחרונים). שהירושלמי (והראשונים) הוא בבחי' אור, שהכל מאיר מיד ואין צורך ליגיעה וכו'. משא"כ בבבלי, במחשכים הושיבני, בא אחרי שקו"ט ואריכות. וע"כ רוב סנהדרין היו מגולת ירושלים (כמרדכי) ולמדו כירושלמי שאפשר בזמן קצר להספיק הרבה, אבל מקצת סנהדרין למדו כבבלי, וע"כ הי' צריך ליותר זמן ויגיעה.

פנינים מהשיחה:

• כשילד נולד להורים שומרי תומ"צ, והתחילו את חינוכו ב"קמץ אל"ף א"י" הרי ש"מתחילתו ועד סופו" קשור הוא עם ה"קמץ אל"ף א"י" שקשור באל"ף של "אָנכי הוי' אלוֹקֶיךָ".

• כיצד יכול להיות שמרדכי עסק בתפקיד חשוב ("שטעלע")? נכון, תפקיד מאוד חשוב מ"שנה למלך אחשוורוש", אבל זה לא יכול לנתק את מרדכי שהי' הגדול שבסנהדרין מלימוד התורה?!

• כשגזרו על היהודים בספרד רצו לקחת את ממונם, אבל אחשוורוש אמר "ושללם לבוז" – הוא אינו צריך את הכסף כלל, העיקר להיפטר מהיהודים.

• דברים ק"ו: אם אחשוורוש הוא "מתחילתו ועד סופו", על אחת כמה וכמה שזה שקורא את המגילה, הוא בוודאי "מתחילתו ועד סופו".

• העניין ד"ושלם לבוז" הכשיל בגזירות והשמדות הדרור האחרון אפילו גויים כאלו שכל ימיהם היו בידידות עם יהודים, בגרמני, בפולין, בליטא וכיו"ב. תיכף שראו ש"ושלם לבוז" מיד שכחו על כל העניינים ועשו את רצונו של "המן" דאותו הדרור.

• בתשובות הראשונים מוצאים שישנם רק כמה שורות, ובאחרונים אריכות גדולה. והנפק"מ: אצל הראשונים שהיו "כמלאכים" היה הכול מואר. כשנמצאים בחדר מואר וצריכים לחפש משהו בחדר רואים את זה מיד, ואפשר לגשת ולקחת. אבל כשהחדר אינו מואר, צריכים למשש, הוא רואה חלל והוא לא יודע אם זה חלון או דלת או דלת של ארון, הרי שצריך לבדוק גם מהצד השני וכו' עד שמגיע לידי החלטה שאין זה חלון, ולא דלת, אלא שעומד סיר גדול וזהו הפתח של הסיר.

שיחה ה:

ההוראה משם המגילה - "אסתר": (א) מעלת המעשה בפועל, (ב) מעלת הנשים

נוסף על ההוראות מהעניינים הפרטיים שבמגילה יש ללמוד גם הוראה מעניינים כלליים, ובפרט עניין כללי כמו שם המורה על תוכן הענין וכו'. המגילה נקראת ע"ש אסתר ולא ע"ש מרדכי. טעם הדבר ע"פ פשט, שאסתר ביקשה "כתבוני לדורות", והיא גרמה שהמגילה תיכנס לתוך הכ"ד כתבי קודש. אבל זה עצמו דורש ביאור, למה לא מרדכי ביקש.

ההוראות מזה: (א) את הנס פעלה אסתר ע"י מעשה בפועל. אמנם "את מאמר מרדכי אסתר עושה", הכל שאלה אצל

מרדכי - אבל בסוף "אסתר עושה". המס"נ בפועל לעמוד "בחצר המלך" בידיעה ש"אשר לא יקרא אחת דתו" וכו' - זה הי' אצל אסתר. והמעשה הוא העיקר.

ומכאן הוראה, כשבאים ומצווים על אדם לעשות מעשה טוב, והוא טוען שצריך זה לבוא משכלו הוא ומרצונו הוא ואז זה יהי' כדבעי - ההוראה מאסתר, שלא עשתה מרצונה וכו' והכל החליט מרדכי, ואעפ"כ הנס נקרא לדורי דורות על שמה.

(ב) הקב"ה סובב את הדברים שדוקא אסתר תצטרך למס"נ בפועל (ולא מרדכי) ושהיא תבקש "כתבוני לדורות" - ואז תיקרא המגילה על שמה, ללמד את בנות ישראל את הזכות והאחריות שלהם: ההצלה של בית ישראל הי' דוקא ע"י אשה, וכן בכל בית בישראל ("משפחה ומשפחה") ההצלה וכו' שלו הוא ע"י האשה. ולכן ביקשה אסתר "כתבוני לדורות" שהמגילה תיעשה חלק מתושב"כ, שגם נשים לומדות אותו, כדי ללמד שלשאל את הדינים צריכים לשאול את הרב (את מרדכי), אבל במעשה בפועל א"א להסתמך על הבעל, על האבא, על האח הגדול - אלא לעשות בעצמה.

פנינים מהשיחה:

• המגילה מדישה שסוף כל סוף הצלה של בית יהודי, של משפחה יהודית - תלויה במסירות הנפש של האשה.

• אסתר לא חיפשה להיות אשה מפורסמת ("פיימאס פערסאן") שיזכרו לדורי דורות שהיא עשתה דבר גדול. היא רק רצתה שהמגילה תהי'

שיחה יא:

ההוראות משושן פורים

מפורים באים לשושן פורים. בגשמיות אין נוהגים דיני שושן בערים פרזים, אבל בעבודה רוחנית ישנו. והעניין שכשפועלים מלחמה עם השונא, ובאופן ד"ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם" – ונלחמים בהתנגדות על יהדות ב"עיר קטנה" זה הגוף, עי"ז הופכים את העיר ל"מוקפת חומה" – שהטפשות של היצר הרע וכל הדברים דעוה"ז לא יוכלו להסירו מהדרך הישר. וזה קשור עם ט"ו לחודש, קיימא סיהרא באשלמותא, שהעניינים אצלו (ישראל דומין ללבנה) יהיו בשלימות.

מוקפות חומה מימות יהושע בן-נון עניינו, דיהושע בן נון הוא מקבל ממש (ומסרה ליהושע"), והכוונה שכולם בבחי' מקבלים ממש, ולכן יש בכח להפוך את העיר למוקפת חומה ע"י המלחמה עם האוייב בעוד יום.

חלק מהתורה שבכתב שאת זאת צריכים ללמוד גם נשים.

• במגילת אסתר נכתב לדורות, שאשה יהודי', בת יהודי', ילדה יהודי', תינוקת יהודי' שעוד שוכבת בעריסה – צריכים לספר לה או להרדים אותה עם שיר-ערש שתדע ש" טוב סהרה מכל סחורה", שהתורה היא הסחורה הטובה ביותר, כשיר-הערש הידוע.

שיחה ט:

יישר כוח לאלו שנסעו ל'מבצעים'

חודש אדר הוא זמן שמחה, עאכו"כ ימי הפורים. ועל כן מגיע יישר כוח מיוחד לאלו שנסעו לשמח יהודים מעבר לים, וכן לאלו שעשו זאת כאן. ובמיוחד לאלו שנסעו לסיני או לצפון לשמח את בני"י שמגינים על הגבולות ולזכות אותם במשלוח מנות ומתנות לאביונים באופן המתאים.

כיוון שהם נמצאים בריחוק מקום גשמי (אבל בקירוב ובהתאחדות ברוחניות) – שיאמרו עבורם אלו הנמצאים כאן לחיים.

פנינים מהשיחה:

• אלו שנסעו בשליחות נמצאים בריחוק מקום גשמי, אבל בקירוב ובהתאחדות ברוחניות.

לזכות

**ר' אליעזר חיים וזוגתו רבקה בתי'
יוצאי חלציהם וכל בני משפחתם שיחיו**

לפידות

בוענאס איירעס, ארגענטינא

Dedicated to the Rebbe with love.

Thank you for your teachings, devotion,
endless counsel, selflessness and for sharing
with us so many hours of your precious time.

May we merit to see you once again soon.

By Benjamin & Rochel Federman & Family
